Παρακολουθώ μέρες τώρα όλον αυτόν τον ακατάσχετο χείμαρρο της υποκρισίας και της βλακείας και ανατριχιάζω βλέποντας την κατάντια κυβέρνησης, αντιπολίτευσης, ανιστόρητων καθηγητάδων και φορέων που αμιλλώνται ποιος θα πει την πιο μεγάλη μπούρδα γύρω από το προσφιλές θέμα του τάχα ρατσισμού και υφέρποντος εθνικισμού των Ελλήνων. Με τους εκπροσώπους των εδώ Αλβανών να περιοδεύουν στα κανάλια και να βγάζουν τα απωθημένα τους εναντίον των «ρατσιστών» κι έπειτα να επιστρέφουν ασφαλείς στα σπίτια τους με τον θρίαμβο στα μάτια τους ότι «τους τα είπαν». Το ότι ούτε καν περνά από το μυαλό όλων αυτών το τι θα συνέβαινε στον Βορειοηπειρώτη που θα έβγαινε στην αλβανική τηλεόραση να καταγγείλει τα όσα υφίσταται από τους Αλβανούς το θεωρώ λεπτομέρεια. Σκέπτομαι όμως ότι ποτέ δεν είδα ή άκουσα κρούσμα ρατσισμού εναντίον Ασιάτη, Αφρικανού, Ευρωπαίου ή άλλου πλην Αλβανών Βαλκάνιου. Και τις τρίχες περί την εθνική ποδοσφαίρου τις παρακάμπτω στη σκέψη ότι αυτή ξεφτιλίστηκε εντός έδρας από το Μαλί, με τους φιλάθλους, μετά τον αγώνα, να πηγαίνουν στην παραλία για μπάνιο. Όπως παρακάμπτω την υποκρισία της σύγκρισης με τους Πορτογάλους φιλάθλους που συμμετείχαν στα ελληνικά γλέντια στη Λισσαβόνα. Αν εκεί το κύπελλο το έπαιρναν Ισπανοί, θα βλέπαμε τι είδους πανηγύρια και ποια μαχαιρώματα θα ακολουθούσαν. Κι αν έβγαιναν Γάλλοι να πανηγυρίσουν στο Λονδίνο νίκη της εθνικής τους επί της Αγγλίας ή Πολωνοί στη Μόσχα νίκη τους επί της Ρωσίας ή Ρουμάνοι στη Σόφια νίκη τους επί της εθνικής Βουλγαρίας, θα μετρούσαμε δεκάδες νεκρούς.

Επειδή Πορτογάλοι και Ισπανοί δεν χωνεύονται. Όπως δεν χωνεύονται Γάλλοι και Βρετανοί, Βούλγαροι και Ρουμάνοι, Πολωνοί και Ρώσοι και πάει λέγοντας. Το ίδιο δε χωνεύονται Έλληνες και Αλβανοί και τα περί φιλίας ανάμεσα στους δυο λαούς είναι στρουθοκαμηλισμός και ανοησίες χειρότερες κι από τις δικαιολογίες του προκαθήμενου ότι η εκκλησία μετέχει στους στίβους. Οι βαθυστόχαστες αναλύσεις για τα αίτια του ρατσισμού και του εθνικισμού που «βγήκαν στην επιφάνεια» με το ξύλο ανάμεσα σε Έλληνες και Αλβανούς μετά το παιχνίδι των εθνικών ομάδων στα Τίρανα είναι για τα σκουπίδια, αν κάποιος αναλογιστεί, ποιος ρατσισμός και ποιος εθνικισμός μπορεί να κρύβεται πίσω από το μαχαίρωμα του ΠΑΟΚτζή από οπαδό άλλης ομάδας στην Αθήνα. Ή πίσω από τον φόνο από γείτονα εκείνου που τον επισκέφτηκε στην αυλή του για να πανηγυρίσει επιδεικτικά την είσοδο του γιου του στο πανεπιστήμιο, γνωρίζοντας ότι του φονιά ο γιος δεν τα κατάφερε.

Το ότι ο Κωνσταντόπουλος και η Παπαρήγα (κι εγώ) δεν χωνεύουν τους Αμερικάνους, δε τους μετατρέπουν σε ρατσιστές. Ούτε είμαι εθνικιστής, επειδή είμαι πρόθυμος να συγχωρήσω τους παίκτες της εθνικής μας, ακόμα κι αν χάσουν όλα τα υπόλοιπα παιχνίδια για τα προκριματικά του μουντιάλ, με την προϋπόθεση ότι, στην εδώ ρεβάνς με τους Αλβανούς, θα τους ρίξουν πέντε.

(Έθνος, 10 Σεπτεμβρίου 2004)